

AJUNTAMENT DE LES BORGES DEL CAMP

**Festa Major en
honor de la
Mare de Déu de la Riera
2011**

**Salutació
Parlament de benvinguda**

Carles Pellicer Punyed
Alcalde de Reus

Salutació a la Mare de Déu de la Riera

Les Borges del Camp

Divendres 7 de setembre de 2011

Carles pellicer Punyed, alcalde de Reus

Mare de Déu de la Riera, alcaldessa d'honor de les Borges, patrona i senyora d'aquest poble i dels nostres cors, sigueu benvinguda un any més a aquesta vostra segona casa, a aquesta plaça a prop dels homes i de les dones que us esperen amb goig i amb il·lusió.

Amb la vostra Arribada, puntual com sempre, comencen els actes d'una festa major que és mirall i reflex de la manera de ser d'un poble singular: un poble –les Borges del Camp– arrelat al seu paisatge amb el vigor de la soca ferma, fidel a la seva identitat centenària i lleial a l'estimació envers allò sagrat que vós, ara i sempre, representeu.

Un poble que ha fet de la vostra Arribada l'acte central d'una celebració que forma part destacada del nostre patrimoni col·lectiu, que ara fa un any va ser reconeguda com a festa tradicional d'interès nacional, i amb la distinció del ball de Diablers com a element festiu patrimonial d'interès nacional.

Vós, senyora, per la bondat i l'amor que us mou, sabeu llegir en els cors de la gent la lletra menuda dels maldecaps d'aquests temps convulsos. Coneixeu també les il·lusions amb què engeguem petits i grans projectes per superar les dificultats i construir un futur millor per als

nostres fills. Vós, que sou mare, coneixeu tots aquests esforços, que com les criatures fem sumant encerts i passes en fals, i coneixeu també les febleses, les alegries i les desil·lusions amb què passem els dies i les hores de la nostra vida, sempre amb presses, sempre corrents, pendents del mòbil i del rellotge.

Vós, senyora, teniu també la perspectiva dels anys i dels segles, la visió de l'obra col·lectiva que els homes i les dones han anat construint al llarg de la història. En el cas de les Borges, una història centenària escrita per tots els borgencs i borgenques que han sumat el seu esforç al progrés del poble i que han contribuït també d'una manera decisiva, per voluntat i compromís, a vertebrar el territori del Camp. No endebades, les Borges va ser, a començaments del segle XIV, un dels municipis en què es va iniciar la Comuna del Camp.

Des d'aquest vostre coneixement, des de la vostra saviesa, us demano modestament, tot i ser de fora vila, que ens guieu, que des d'aquesta plaça i des de l'ermita que us és casa durant tot l'any feu brillar el vostre far perquè il·lumini el camí conjunt que fem els pobles i ciutats del Camp. Un camí que ha de permetre que tots plegats siguem cada dia una mica més feliços, no perquè tinguem més coses sinó perquè sapiguem gaudir del que la terra ens ofereix i que és, avui, el nostre màxim privilegi.

El privilegi d'un paisatge del qual les Borges és mirador destacat. Un paisatge que ens obsequia el paladar amb el gust de l'avellana torrada i del raig d'oli sobre la rosta acabada de fer, que ens regala la vista amb la lluentor de la garrofa, que ens esperona el tacte amb el perfil de la fulla

d'alzina i ens envolta amb l'olor de la farigola florida i del romer.

Un paisatge que a les Borges es dibuixa al peu dels contraforts de la serra de la Mussara i les muntanyes de Prades i del qual preneu el nom, Mare de Déu de la Riera, per mostrar-nos el curs on conflueixen les aigües de la pluja que alimenta la vida terra endins. Un paisatge del qual les Borges –les Borges del Camp– pren també el nom per refermar la seva identitat.

Un paisatge que ens identifica, que trobem a taula, que ens omple els sentits, que ens fa gaudir dels plaers del món a través del cos, perquè, com deia sant Agustí, el cos és també una creació divina, i des dels sentits ens convida a viure la festa amb plenitud.

Un paisatge que els homes i les dones han modelat amb el seu treball i la seva interacció amb l'entorn però del qual som fills i filles, i que marca encara avui, malgrat que estem a tota hora envoltats de tecnologia, el nostre caràcter i la nostra manera de viure. Un paisatge que als nostres ulls és gairebé immutable, etern en la seva bellesa i la seva majestuositat, i que per això mateix és capaç de mostrar-nos la nostra petita mesura humana.

Amb el teló de fons d'aquest paisatge –el paisatge del Camp–, les Borges és avui un punt d'interès per als visitants. Un poble que ha sabut acollir noves activitats econòmiques i generar ocupació i que ha fet dels seus carrers i places un espai de convivència. Un poble situat en un encreuament de comunicacions que el fan accessible i proper a altres pobles i ciutats, com Reus, el veïnatge amb la qual és i ha estat una via d'enriquiment mutu.

Sense anar més lluny, les Borges i Reus comparteixen la singularitat de comptar com a acte central de la seva festa major amb l'espectec de la tronada.

Vós, senyora, que coneixeu tot això, que coneixeu la natura dels homes i de les dones i els avatars de la història, sabeu prou bé que som, malgrat els núvols que avui enterboleixen el cel, afortunats de viure en una terra com aquesta. Ajudeu-nos, doncs, a avançar, com a poble i com a territori, sabent què és important i què no ho és, destriant el gra de la palla i aprofitant totes les oportunitats.

Amb el vostre ajut, doncs, és l'hora de tenir els peus a terra i mirar cap a dalt, cap als horitzons amplis i nets d'un futur que ja és aquí i que exigeix tota la nostra capacitat de treball, la nostra creativitat i el nostre compromís.

Que el foc dels diables que us acompanyen cremi la fusta vella del passat i netegi els mals averanys. I que la germanor que neix de la festa ens uneixi per caminar tots junts, per mirar-nos per dins amb ulls d'amor i trobar totes les bones coses que tenim i que podem compartir.

Senyora de la Riera, mare de deu dels homes i de les dones de les Borges i del Camp, sigueu un any més benvinguda i esteneu la vostra protecció i el vostre exemple d'amor i d'humanitat sobre tots nosaltres. Perquè amb vós siguem, no només aquests dies sinó tot l'any, una mica més persones, rics en tot allò immaterial que, com el respecte per allò sagrat, com el patrimoni cultural de la festa, ens fa ciutadans i ciutadanes del món.